BOHOVÉ A PADOUŠI

HERKULOVA POUTA

PŘELOŽILA
BARBORA ŠEBOROVÁ

JASMINE MAS

HERKULOVA POUTA

JASMINE MAS

BOHOVÉ A PADOUŠI

HERKULOVA POUTA

přeložila
Barbora Šeborová

Red

VAROVÁNÍ PŘED CITLIVÝM OBSAHEM

V této knize se objevuje násilí, vulgární jazyk a narážky na sexuální násilí.
Dbejte při čtení opatrnosti.

Copyright © 2025 by Jasmine Mas

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.

Translation © Barbora Šeborová, 2026
Cover © Steamy Designs, 2026
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2026

ISBN 978-80-277-8703-6

Tato kniha je věnována všem, kteří se po nocích strávených čtením vztahových fanfikcí musí sami sebe ptát:
„Nemám já nějaký problém?“

Tohle je pro vás.

12 SPARTSKÝCH RODŮ

OLYMPSKÉ RODY

ROD DIA

ROD HÉRY

ROD ATHÉNY

ROD HERMA

ROD POSEIDÓNA

ROD DÉMÉTÉR

ROD APOLLÓNA

ROD DIONÝSA

CHTÓNSKÉ RODY

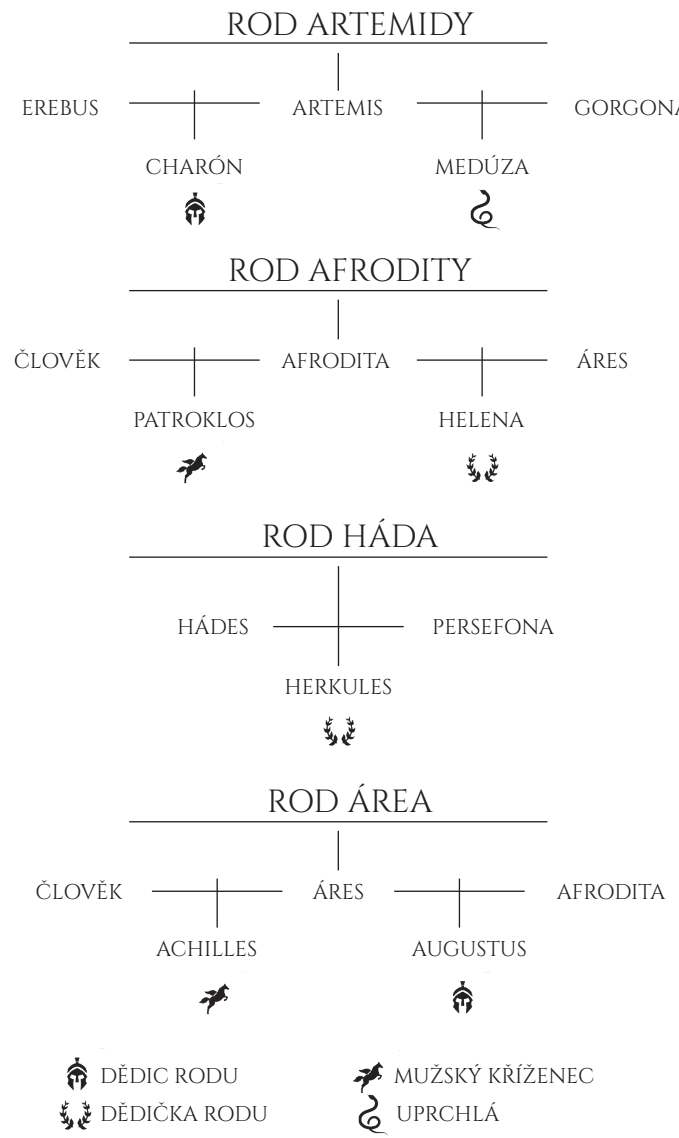
ROD ÁREA

ROD HÁDA

ROD ARTEMIDY

ROD AFRODITY

RODOKMENY CHTÓNSKÝCH RODŮ

CHTÓNŠTÍ MUŽI: INFORMACE

AUGUSTUS

- **Jméno:** Augustus, dědic rodu Área
- **Přezdívky:** Nejstarší chtónský dědic. Dědic rodu války. Diplomat.
- **Rodová linie:** Otec – Áres, vůdce rodu Área. Matka – Afrodita, vůdkyně rodu Afrodity.
- **Příslušnost ke spartskému rodu:** Chtónský
- **Výška:** 198 cm
- **Váha:** 116 kg
- **Datum narození:** 1. srpna 2067
- **Schopnost:** Ovládání a ničení mysli
- **Síla:** 85 ze 100
- **Zvířecí ochránce:** Vzteklý mýval
- **Povolání:** Člen Shromáždění smrti. Spolu s Charónem, Achillem a Patrem spoluzaložil zbrojní společnost VSSL. Majoritní akcionář zbrojní společnosti VSSL.
- **Čisté jmění:** 6 miliard dolarů

CHARÓN

- **Jméno:** Charón, dědic rodu Artemidy
- **Přezdívky:** Lovec. Zabiják. Psychopat. Hádův oblíbený voják. Převozník.
- **Rodová linie:** Otec – Erebus, prastará temná bytost.
  Matka – Artemis, vůdkyně rodu Artemis.
- **Příslušnost ke spartskému rodu:** Chtónský
- **Výška:** 196 cm
- **Váha:** 120 kg
- **Datum narození:** 1. února 2073
- **Schopnost:** Kontaktní – emoční manipulace
- **Síla:** 70 ze 100
- **Zvířecí ochránce:** Pekelní psi
- **Povolání:** Člen Shromáždění smrti. Spolu s Augustem, Achillem a Patrem spoluzaložil zbrojní společnost VSSL.
- **Čisté jmění:** 4 miliardy dolarů

PATRO

- **Jméno:** Patroklos
- **Přezdívky:** Patro. Syn sexu. Vůdce Karmínového dua. Ideální muž. Achillův krotitel.
- **Rodová linie:** Otec – člověk. Matka – Afrodita, vůdkyně rodu Afrodity.
- **Příslušnost ke spartskému rodu:** Chtónský
- **Výška:** 193 cm
- **Váha:** 109 kg
- **Datum narození:** 23. srpna 2078
- **Schopnost:** Kontaktní – odhalí lež
- **Síla:** 70 ze 100
- **Zvířecí ochránce:** Nemejský jaguár
- **Povolání:** Člen Shromáždění smrti. Spolu s Achillem, Augustem a Charónem spoluzaložil zbrojní společnost VSSL.
- **Čisté jmění:** 3,5 miliardy dolarů

ACHILLES

- **Jméno:** Achilles
- **Přezdívky:** Syn války. Zabiják. Bestie z Karmínového dua.
- **Rodová linie:** Otec – Áres, vůdce rodu Área. Matka – člověk.
- **Příslušnost ke spartskému rodu:** Chtónský
- **Výška:** 200 cm
- **Váha:** 132 kg
- **Datum narození:** 23. března 2077
- **Schopnost:** Mučení hlasem, podrobnosti nezveřejněny
- **Zvířecí ochránce:** Vlk
- **Síla:** 95 ze 100
- **Povolání:** člen Shromáždění smrti. Spolu s Augustem, Charónem a Patrem spoluzaložil zbrojní společnost VSSL.
- **Čisté jmění:** 3 miliardy dolarů

Agathokakologický (příd. jm., původem z řečtiny)
Dobrý a zlý zároveň

Podle řecké mytologie byli lidé původně stvořeni se čtyřmi pažemi, čtyřma nohama a hlavou se dvěma tvářemi. Zeus, obávaje se jejich síly, je rozdělil ve dví, a odsoudil je tak k životu v neustálém hledání svých ztracených poloviček.
– Platón, *Symposion*

ČÁST SKRYTÉ VĚŠTBY OSUDU

OSUD: JEDNOHO DNE V BUDOUCNOSTI

Zaklonila jsem hlavu, potáhla jsem z dýmky a do svých prastarých plic jsem vdechla bylinný kouř.

V mysli mi v nesmyslných obrazcích vířily symboly, čísla a písmena – každé z nich bylo jako kapka v rozbouřeném oceánu.

Oči se mi obrátily v sloup, když jsem naplno aktivovala své schopnosti.

Soustředila jsem se na proud v oceánu.

Jednotlivé třpytivé kapky stoupaly k hladině, vynořily se nad burácející moře, oddělovaly se od sebe a promlouvaly ke mně:

Ztracené změní to, co bylo dáno;
Spoután vojáky smrti stane se věčným;
Vohjlé isvtělo – čtyři –;
–, –, raóchna a hada bájného.

Spoutaný odhalí hluboko zakořeněné zlo;
Pdo ochnraou kanvírmoých mužů – do minulosti;
A jejich – průběh války.

Hrozivý napraví, co bylo vykonáno;
Neboť trazecný slyší jeho – řev.

Oči se mi rozšířily.

Na obličej mi dopadly kapky vody, když se nebesa rozestoupila a seslala déšť.

Poprvé po mnoha letech mi tajemná slova, která se mi zjevila, stále připadala zamotaná a nejasná. Jejich neúplnost byla dráždivá, nesprávná a hluboce znepokojující.

Dýmka mi vyklouzla z rozevřených rtů, když jsem v prstech sevřela cíp své tógy.

Mohlo to znamenat jediné – objevil se někdo další se schopností naslouchat předtuchám.

Někde na světě žil Sparťan, který nejenže byl obdařený mocí Osudu, ale také ji k mému údivu dokázal používat.

Něco takového se stane jednou za tisíc let. A právě teď k tomu došlo – *už zase*.

Tohle všechno změní.

I
PŘEŽIVŠÍ

ALEXIS: KVĚTEN, KRÉTA. 2100

„Lidským ztrátám se předejít nedalo?“ zeptala se šeptem Persefona, když Hádes vkročil hlavními dveřmi dovnitř. Boty měl prosáklé rudou krví.

Hádes se zasmál a políbil ji na čelo. „Mise byla úspěšná.“

I o několik týdnů později mě z jejich rozhovoru mrazilo.

Krev Titánů je černá.

Hádes na její otázku nikdy neodpověděl.

Pomalu jsem couvala od rozlehlého paláce Hádova rodu.

Starodávná mramorová budova stála na vrcholu kopce na Krétě, kterou ze všech stran obklopovalo Egejské moře. Zapadající slunce zářilo na západním obzoru rudooranžovými paprsky.

Kolem bzučel hmyz.

„Drahoušku, prosím tě, víš, že to nemusíš dělat,“ zašeptala Persefona. Charlie jí stál po boku s vážným výrazem ve tváři. Hydra, její dračice a ochránkyně, která jí seděla na ramenou, žalostně zavřískala a z tlamy jí vyšlehl oheň.

Smrákalo se a plameny v šeru jasně zářily.

Persefona se ještě víc zachmuřila.

Pískalo mi v uších. Natočila jsem hlavu, abych Persefonu lépe viděla.

Charlie byl jediný, kdo znal mé tajemství – na levé oko jsem neviděla a sluch v levém uchu jsem měla nenávratně poškozený. Drsné dětství mě náležitě poznamenalo.

Proto jsem dopadla takhle.

V hlavě mi duněla symfonie umírajících hlasů – patřily těm, které jsem zabila.

Nejsi zlý člověk, Alexis.

Ve skutečnosti jsem se však jmenovala Herkules.

Ale ano, jsi.

Zatnula jsem zuby.

Věděla jsem, že to není skutečné.

Ale ano, je.

Bylo mi teprve dvacet a už jsem stačila přijít o rozum.

Persefona svírala Charlieho paži, až jí zbělely prsty. Jejich tógy vlály v přímořském jarním větru.

Slunce zapadalo a temné stíny se jako vlny valily k pobřeží.

Setmělo se.

Vyhrnula jsem si rukáv pláště, nasadila falešný úsměv a prsty jemně přitiskla k písmenům „C + A", která jsem měla neumně vytetovaná na předloktí. Zjizvená zápěstí mi zakrývaly dva krásné zlaté náramky, jež mi nedávno darovala Persefona. Můj svatební náramek cinkl o jeden z nich.

Charlie, hubený a vytáhlý, mi pokývl s vážným výrazem ve tváři, jeho žluté oči byly plné něhy.

Cítila jsem, jak se Nyx pod volnými záhyby mé tréninkové tógy náhle pohnula; kolem mého trupu byla omotaná ještě těsněji, než mívala ve zvyku. Chlupáč junior tiše zakňučel a přikrčil se mi u nohou. Ochranitelské pouto mezi námi zavibrovalo.

V neblahém očekávání mi přeběhl mráz po zádech.

Všechny mé instinkty mě pobízely, abych se schovala Charliemu do náruče.

Kdybych žila v dokonalém světě, nikdy bych se od něj nenechala odloučit. V dokonalém světě bych byla člověk.

Tak to ale nebylo.

Tohle byla Sparta.

Bože, prosím tě, spas mou duši.

Plameny pochodní, které lemovaly vstup paláce, tančily na našich tvářích: matka, dcera a nedávno osvojený syn.

Věděla jsem, že na mé spasení je už příliš pozdě.

„Vím přesně, jak se cítíš." Kolem se rozlehl Persefonin hlas, bosé prsty u nohou se jí zavrtávaly do zastřižené trávy, která spolu s kameny zdobila zdejší krajinu. „Tvůj strach a hněv zanechávají v zemi hořkou stopu. Cítím tvá… *nutkání*."

Od Persefony bylo laskavé, že před Charliem neřekla víc. Panika v jejích očích ale prozrazovala, že ví, jak moc mě tíží moje hanebná minulost.

Cítila pachuť mého šílenství. Věděla, že mi tělem proudí krev vražednice, vaří mě zaživa a taví mé myšlenky.

V mysli se mi vynořil obraz, jak otec John kropí mou tvář svěcenou vodou. „Jsi posedlá ďáblem," šeptal s očima vytřeštěnýma hrůzou. „Jsi jedna z *nich*. Zrůda."

S vážnou tváří jsem přikývla.

„Alexis, vzpamatuj se." Persefonin hlas se chvěl mocí.

S leknutím jsem se vrátila do reality.

Otec John byl kdesi v Montaně.

Já jsem byla na Krétě – a ztěžka jsem lapala po dechu.

On byl požehnaný a já prokletá, přestože jsme žili pod těmi samými hvězdami.

„Alexis, *prosím*," naléhala Persefona. Plavé lokny se jí pod zlatou vavřínovou korunou nadzvedaly, jak skrze svou moc rozmlouvala se zemí.

Persefonina matka byla Démétér, zato její byl otec Iásón, děsivá temná bytost, o níž se říkalo, že vládne rostlinám. Persefona ten dar zdědila.

Za její něžnou a milující povahou dřímala děsivá moc.

Přicházela jsem o rozum a ona doslova *cítila*, jak se to děje.

Posledních pár měsíců jsem strávila na Krétě. Satan a Zlo v lidských podobách (tak jsem říkala svým manželům) byli naštěstí daleko a já doufala, že se tu dám duševně aspoň trochu dohromady (i když se mi to zatím nedařilo). Jak jsem během té doby zjistila, leckdo se mylně domníval, že Kréta náleží rodu Háda.

Hádovi ale Kréta nepatřila.

Patřila Persefoně.

Jejich pouto manželství proměnilo Persefoninu schopnost, jež pocházela z její rodové linie bytostí, v něco záludného.

Persefona skrze svou moc pronikla do skalnaté půdy a ostrov si podmanila. Doslova *cítila* každou osobu, zvíře i rostlinu, které se tu objevily. Čím déle tu někdo zůstal, tím zřetelněji ho cítila.

Věděla úplně o všem.

Proto na Krétě nikdo kromě mých rodičů nežil.

Sparťané se jí vyhýbali obloukem.

„Dcero moje, máš v sobě tolik zloby a smutku… nenech se jimi ovládnout," prosila mě Persefona a slova přitom volila s velkou opatrností. „Můžeš žít s námi, v bezpečí – už nemusíš bojovat."

Její lokny se navzdory zemské přitažlivosti zvedaly pořád výš.

„Federace tě nemůže nutit, abys vstoupila do Shromáždění smrti," pokračovala Persefona. Hydra zařvala a z hrdla jí vyšlehl oranžový plamen. „Nemůžou tě odsud odvést."

Ve světle dračího ohně jsem viděla lásku v jejích očích.

„Dovol si žít v míru a bezpečí. Buď lepší než ti, kdo ti ublížili."

Klidný a jednoduchý život – nic víc jsem si pro sebe a Charlieho nepřála. Jen mít co jíst, vlastní postel a střechu nad hlavou. Celé dny bych se vzdělávala a poznávala nové věci.

To, co mi Persefona nabízela, byl ráj na zemi.

Jenže život se se mnou nikdy nemazlil a já se ve dvaceti smířila s tím, jak se věci mají. Nebyla jsem stvořená pro klidný život, ale pro pomstu.

A Sparta se to brzy dozví.

Buď se své schopnosti naučím ovládat, nebo mě zničí. *Nejspíš to druhé.*

Mezi pokáním a pomstou byla tenká hranice a já na ní balancovala jako na ostří nože.

Persefona promluvila mocným hlasem: „Pokud se vydáš touto cestou, Alexis, nebude to jednoduché. Přijdeš o kus sebe sama – ale ty to zvládneš. Změní tě to, ale nezlomí. Pamatuj si však, že náš svět umí být krutý."

Kápi nového pláště jsem si přetáhla přes rubínovou korunu. „Můj svět nebyl o nic lepší."

Už jsem přišla o všechno – o svobodu, morálku i *lidskost*.

Sžírala mě úzkost. Otočila jsem se k Persefoně a Charliemu zády a vydala se rychlým krokem z kopce, abych neztratila odvahu. Chlupáč junior mi celý rozčepýřený běžel po boku.

Hádes na mě čekal na okraji trávníku. U nohou mu seděl Kerberos, nadšeně vrtěl ocasy a jeho tři hlavy mě s vyplazenými jazyky dychtivě sledovaly.

Chlupáč junior po Kerberovi skočil a oba psi, kteří byli podobně velcí, se hravě váleli v trávě.

Hádes nad jejich dováděním zavrtěl hlavou.

Hádovu bledou kůži a dlouhou černou tógu obtáčely úponky inkoustově černé mlhy. V hlavě mi stále zněla symfonie umírajících hlasů, k níž se díky jeho schopnostem přidaly další.

„Persefona tomu nerozumí," šeptl Hádes a prolomil tak ticho mezi námi. „Nechápe, že v nás naše moc doslova *vře*. Ty i já jsme rození bojovníci."

Natáhl ke mně ruku a já s klopýtnutím ustoupila. Věděla jsem, že by mi nikdy neublížil, ale po letech bití tělo zareagovalo instinktivně. Jakmile se ke mně někdo prudce natáhl, ucukla jsem. *Vždycky.*

Hádes ruku zase spustil a jeho tmavé oči vzplály hněvem. Mlha kolem nás zhoustla a krajinou se rozlil chlad. Nářek mrtvých zesílil.

Hádes zhluboka vydechl a kvílející mlha se dala na ústup.

Od břehů k nám dolehlo šplouchání vln – ostrov se znovu rozezvučel.

Hádes sevřel rty do tenké čárky. „Nezapomínej, co jsem tě poslední měsíce učil: ve Spartě vládne moc a strach – přežijí jen ti nejsilnější. Vím,

že některé tvé emoce jsou… složité. Nebraň se jim. Využij je ve svůj prospěch. Kdo je příčetný, hrůzu nebudí."

Přikývla jsem, i když mi přišlo, jako by hlavou někdo hýbal místo mě.

„Sparťané jako my si v životě musí vybrat," pokračoval tiše Hádes. „Můžeme se vzpírat tomu, co jsme zač. Nebo to přijmeme, zkrotíme své schopnosti a staneme se legendami."

Jeho černé oči mě upřeně pozorovaly.

„To *my* utváříme Spartu," dodal Hádes. „Tvá moc je jed – díky ní v gladiátorské soutěži zazáříš."

Chtělo se mi plakat.

„Shromáždění smrti se nemusíš bát, ani se tě nedotknou. Jsi *moje* dcera. Bát se budou oni tebe," pokračoval důrazně Hádes.

Posmutněle se na mě usmál a pak se láskyplně otočil k vrcholu kopce, na kterém stála Persefona. „V žilách ti koluje krev nás obou. Jsi naše zázračné dítě."

Pokusila jsem se mu úsměv opětovat, ale rty mě neposlouchaly.

Nejde se z toho nějak vyvlíknout?

Hádes si uhladil dlouhý plášť. „Zbraně máš?"

Přikývla jsem a roztřesenými prsty poklepala na nové kožené pouzdro, které mi viselo na boku.

„A pamatuješ si, co jsem ti říkal o Shromáždění smrti a jejich lovu?" ujišťoval se Hádes. „Není to nic než trýznění nováčků."

„M-myslím si, že ano."

„Výborně." Hádes si s křupnutím protáhl krk. „Nemůžu se dočkat, až tě v létě uvidím bojovat v koloseu, dcero."

Nebudu zbaběle utíkat.

Moji manželé zaplatí za to, že mě uvěznili v manželství.

Hádes ke mně přistoupil blíž. „Ty a já jsme dva nejnebezpečnější Sparťané na světě. S tím si ale nevystačíš. Musíš jim ukázat, že jsi mocná – musí z tebe mít strach. Nažeň jim strach, dcero." Hlas mu klesl o oktávu, jako by mi svěřoval zlověstné tajemství. „Jak jsem tě to učil? Naposledy mi to zopakuj, než se přesuneme."

Vyčkávavě se na mě díval a čekal na moji odpověď.

„Kdo je příčetný, hrůzu nebudí," hlesla jsem ztuhlými rty.

Nečeká tě nic nového. Ten strach je jenom v tvojí hlavě.

„Tak na to nezapomeň," uložil mi Hádes a pohledem spočinul na ruce, kterou ke mně natahoval.

Vložila jsem mu svou rozechvělou ruku do dlaně. Hádova surová moc mě obejmula a její úponky se mi obtočily kolem předloktí.

Rod Háda ztělesňoval samotné zlo – a já byla jeho oblíbená dcera.

„*Domus*." Hádův hlas utichl a kolem nás se rozprostřela temnota.

BUM.

Krajina kolem nás se vmžiku změnila.

Podruhé v životě jsem vstoupila do pekla.

Tentokrát jsem ale šla dobrovolně.

Bledé světlo měsíce prosvěcovalo zledovatělý les. Naše tógy povlávaly v mrazivém vánku a kolem mých nohou se vzdouval oblak dýmu. Hádes mou ruku pustil a ustoupil stranou.

Ve stínu zasněžených stromů stála podlouhlá geometrická budova černá jako uhel – utajená základna Shromáždění smrti.

Před ní stálo šest chtónských zabijáků.

Místo děje: Sibiř.

Po celém těle mi přeběhl mráz.

Z šestice mužů vyčnívali dva, kteří se na mě dívali, jako by mě chtěli uškrtit. Cítila jsem na sobě jejich plamenné pohledy.

Tihle dva mě před třemi měsíci posadili na oltář, padli přede mnou na kolena a laskali mé tělo měkkými rty a zbožnými doteky.

Teď byli rozpálení doběla – vyzařoval z nich hněv ukrutnější než ledový vítr, který mě bičoval do tváře. Nebyli to muži, ale rozhněvaní bohové.

Zachraň se a uteč, křičelo na mě moje podvědomí.

Jenže já už jsem nehodlala před ničím utíkat.

Napřímila jsem se před šesticí mužů, napodobila jejich strnulý postoj a snažila se vypadat, že mě ani trochu neděsí.

Jejich prostou uniformu tvořila černá trička a vojenské kalhoty. Pouzdra se zbraněmi jim křižovala hruď a napínala se přes stehna. Výzbroj doplňovaly spartské helmy, které měli nasazené na hlavách.

Prastaří válečníci v oblečení novodobých zabijáků vyčkávali, aby do své sekty přivítali nejnovější členku.

Snažila jsem se namluvit si, že jsem připravená.

To teda nejsi.

Hlas rozumu jsem se rozhodla ignorovat – tady pro něj nebylo místo.

Jelikož jsem vyrostla na venkově v severní Montaně, dávno jsem se smířila s tím, že své orgány jednoho dne prodám na černém trhu nebo se stanu členkou sekty. Když se lidem nedaří, z nějakého důvodu se uchylují k podivným, až nebezpečným skupinovým aktivitám.

Nyx se pod mou tógou pohnula. „Je tu zima k chcípnutí," sykla ne zrovna povzbudivě.

Hádes vedle mě přešlápl na místě. Kerberos mu stál nehnutě u nohou – změna prostředí ho nijak nevyvedla z míry.

Zato Chlupáč junior nastražil uši, vrhl se do sněhu, vyhrabal z něj klacek a naráz ho sežral.

Tady prosím ne.

Všichni přítomní sledovali, jak se můj ochránce dáví.

Už jsem chtěla zakročit, když vtom Chlupáč junior vyzvrátil zbytek rozžvýkaného klacku a s vrtícím ocasem se na mě otočil.

Bůh dává nejtěžší bitvy svým nejlepším bojovníkům.

Chtěla jsem na místě umřít.

Uslyšela jsem posměšné odfrknutí, které jsem dobře znala. Bez přemýšlení jsem se otočila směrem, odkud zaznělo.

Panebože.

Akorát že na mé volání odpověděl samotný ďábel.

Pohledem jsem se střetla s ledově modrýma očima a v tu chvíli mi přišlo, že se v lese o několik stupňů ochladilo. Po těle mi přeběhl mráz.

Charón mě pozoroval s výrazem hladové šelmy a rty se mu zvlnily do smyslného úsměvu.

Zahlédla jsem slovo „*Furia*", které měl vytetované přes hrdlo. Černé tetování pod bradou ostře kontrastovalo s jeho bledou pletí.

Charónovy rty byly potřísněné zaschlou krví, nehty měl nalakované načerno. Pouzdra se zbraní měl těsně připnutá k tělu – jejich popruhy

mu obepínaly silná stehna a zvýrazňovaly svalnatou hruď. Pravou paži zdobilo tetování kostry, které věrně odráželo to, co se skrývá pod kůží.

Čas jako by se zastavil.

„Zlatíčko," vyslovil Charón pomalu, ale z jeho rudě zbarvených rtů neunikla ani hláska. „Jsem *doma*."

Srdce mi přestalo bít. *Úplný kardiovaskulární kolaps.*

Zapomněla jsem, jak mé tělo reaguje na jeho pohled – že mě polije hrůza, ztuhnou mi svaly a každá buňka v těle na mě křičí *zachraň se, zmiz odsud*. Zapomněla jsem i na ten posměšný pozdrav, kterým nás vítal pokaždé, když se přenesl na Korfu.

Teď se mi to všechno vrátilo.

„Ahoj, *carissima*," pokračoval Charón neslyšně. Jeho postoj byl nepřátelský a výraz přímo pohrdavý.

Šelmy si rády hrají se svojí kořistí.

Přede mnou stál Lovec, postrach schopný provádět nepředstavitelné hrůznosti, a chtěl jen jedno jediné.

Mě.

Sklopila jsem pohled a mírně se natočila, abych na něj neviděla. Bylo mi na omdlení.

Hledal nějakou slabost, kterou by proti mně mohl použít. Jenom mi chtěl dokázat, že má nade mnou moc.

Nikdy se nesmí dozvědět o mém oku a uchu.

U Charónových nohou se krčili dva pekelní psi, kteří poblikávali jako vadný displej. V jejich očních důlcích tančily modré plameny.

Ti psi měli být neviditelní.

„Alexis," promluvil hluboký, sametový hlas. „Podívej se na mě."

Poslechla jsem.

Od hlavy až po paty mě přejely Augustovy černé oči. Zatímco mě hladil pohledem po těle, hledal známky jakéhokoli zranění.

Mé jméno – tři kratičké slabiky – viselo v ledovém vzduchu mezi námi. Pokaždé mě zaskočilo, jak necudně je dokázal vyslovit.

Oči barvy nejtemnější noci se střetly s mýma a já zalapala po dechu.

Augustus mě doslova hltal pohledem.

Černé a bílé vlasy mu volně splývaly po zádech a pramínky poletovaly kolem jeho širokých ramen. Zpod jeho helmy vykukovala růžová jizva.

Napjaly se mu šlachy na krku.

Srdce mi bušilo v uších a moje podvědomí na mě varovně křičelo: *nebezpečí*.

Augustus aktivoval své chtónské schopnosti a bělma jeho očí se zalila krví.

Vypadal jako očarovaný.

Charón stojící vedle něho si pomalu navlhčil rty.

Najednou se zdálo, jako by se všichni ostatní vytratili a my tři zůstali v zasněženém lese sami. Nebezpeční ničemové a jejich neposlušná ženuška. Z naší trojice vyzařovala smrtící síla.

Absolutní moc kazí absolutně. Probleskло mi hlavou, že zvrácené schopnosti Chtónských by si nedokázal představit ani samotný lord Acton.

Augustovy řasy smočila kapka krve, jako slza mu skanula po tváři a zmizela pod spartskou helmou. *Nikdy jsem neviděla, že by Chtónský něco takového udělal.*

Teď vtrhne do mé mysli a roztříští ji.

Zaplavil mě strach. Augustus během kruciblu vpadl do mé mysli a úplně si mě podmanil. Mohl by to udělat znovu.

UTEČ.

Augustus byl zrůda.

Stejně jako ty, ozvalo se z mého podvědomí.

Poco na Augustových zádech zavřeštěl, černými pacičkami ho chytil kolem krku a vyšplhal se mu na ramena. Mývalovi se zachvěly fousky a černá očka se mu zaleskla.

Augustus stál nehnutě na místě a zíral na mě krvavýma, slzavýma očima.

Promnula jsem si hruď v místě, kde drnčelo naše nové pouto manželství – to, které nás tři mělo posílit –, a v prstech jsem při tom doteku ucítila podivné brnění. Pouto manželství, které nás teď spojovalo, bylo stejné jako pouto mých rodičů, jež stvořilo Persefoniny děsivé schopnosti.

Augustus a Charón byli nepřemožitelní. Nedalo se před nimi utéct. Na světě neexistovalo místo, kam bych se před nimi schovala – nakonec by mě stejně našli. Dokonce ani na Krétě jsem nebyla v bezpečí. V hloubi duše jsem to věděla.

Rozhlížela jsem se kolem sebe a snažila se ze všech sil ignorovat dva temné bohy, kteří byli duší připoutaní k té mé.

Ve větru zašustily větve.

Cítila jsem mrazení v zátylku – moji manželé totiž nebyli jediní, kdo mě propaloval pohledem.

Achilles a Patro stáli vedle nich a civěli na mě jako smyslů zbavení.

Moji mentoři.

Achilles mě upřeně pozoroval a mezi mřížkami náhubku měl prostrčenou cigaretu. Kolem jeho obličeje stoupal kouř, jenž mu halil tvář, přesto ale za kouřovými úponky zářily Achillovy rudé oči. Vlasy měl stažené do drdolu a na kloubech prstů měl vytetováno *SMRT*. V mrazivém lese zářil jako žhnoucí maják.

Achillův obří vlk Nero, jenž měl černou rozcuchanou srst, mu poslušně seděl po boku a stejně jako jeho pán na mě upíral šarlatové oči.

Patro se povýšenecky ušklíbl a ledabyle se přitiskl ke svému milenci. Jeho ladná jaguáří ochránkyně Poppae mrskala ocasem ze strany na stranu a její smaragdové oči jasně zářily.

Hrdlo se mi stáhlo pod neviditelným stiskem a já si k němu instinktivně přiložila prsty.

Je to tu samý predátor.

Uhnula jsem pohledem.

Na konci řady stáli Hermos a Agáta – dvě temné bytosti –, kteří chtónskou krev zdědili po někom ze svých předků.

Hermos byl nechvalně známá Gorgona. Agáta byla Empusa – vzácný typ měničky, který doslova *požírá* muže.

Kéž bych byla víc jako ona.

BUM.

Vyjekla jsem, když se cosi obrovského přeneslo na mýtinu.

Žena na obrovitém černém koni se na mě posměšně ušklíbla. Ve vzduchu kolem ní jiskřily rudé kapičky.

Artemis.

Ledově modré oči ke mně shlížely přes aristokratický nos. Vzduch kolem Artemidy byl doslova prosycený strachem. Její moc ji obklopovala jako třpytivě rudá mlha. Nejenom že naháněla hrůzu – ona byla jejím *ztělesněním*.

Artemidin mohutný kůň přešlapoval na místě.

Všimla jsem si, že mezi stromy někdo postává – menší zavalitá postava oděná do černé tréninkové tógy. Okamžitě jsem ji poznala.

Ne.

To nemůže být pravda.

Drex nesměle pokrčil rameny a jeho ochránce – zlatý tukan – nervózně mávl křídly.

„Ale t-ty jsi Olympan," vykoktala jsem.

Shromáždění smrti založili Olympané po prohře Chtónských ve Velké válce – mělo Chtónské nejenom potrestat, ale taky omezit jejich moc.

Dex přistoupil blíž. „Olympané mě vyhnali kvůli tomu, že byl Theros mým mentorem." Hlas se mu zlomil. „Neměl jsem na vybranou. Alespoň teď můžu bojovat s Titány… spolu s tebou."

Sparta se stále vzpamatovávala z Therovy zrady a jeho následného úprku. V *Letopisech sokola* se psalo, že Ceres, múza z kruciblovské knihovny, pomohla Therovi unést nejen mě, ale také další dědice rodu Dia. To ona do mých učebnic strkala varovné vzkazy.

Po zveřejnění článku i Ceres beze stopy zmizela.

„Zvládnu to," zašeptal Drex. „Možná." Přimhouřil oči. „Snad?"

Je s námi konec.

„Sešli jsme se tu," ohlásila Artemis, „abychom mezi nás přivítali dva nováčky – další dceru chtónského rodu a historicky prvního… pitomce, co se k nám přihlásil dobrovolně."

Artemis vycenila zuby, s divokým výrazem v očích napjala zakrvavený luk a namířila jej k úplňku.

Jo, Charónova (Karónova?) matka se nezapře.

„Na gladiátorské soutěži, která se uskuteční letos v srpnu, ukážeme Olympanům, čeho jsme schopni. A pořádně jim naženeme strach."

Artemis vystřelila k nebi šíp.

Kéž by mě trefil.

Šíp zasáhl veverku na nejvyšší větvi a ta s žuchnutím dopadla na zem.

Někdo Artritidu (Artemidu) musí zastavit.

Artemis se se svým koněm otočila čelem k nám. „Tradice praví, že tímto honem vzdáváme poctu Feidippidovi z rodu Área. Naši nejmladší členové vás budou čtyřicet kilometrů pronásledovat lesem a pokusí se vás ulovit."

Co to má na zubech? Je to krev?

„Než se za vámi lovci pustí, dají vám hodinový náskok." Artemis si odfrkla, jako by to mělo být víc než dost času. „V lese máte zakázáno se přesouvat nebo se jakkoli bránit – nehledě na to, kolik schytáte kulek."

Usmála se.

„Pokud se včas nedostanete do bezpečí a lovci vás chytí, přijdete o život."

Drex slabě zakňoural.

Bezva, Artritida vypadá, že si to vyloženě užívá.

Hádes se na mě povzbudivě usmál. Všechno mi předem vysvětlil a ujistil mě, že při lovu nikdy nikdo nezemřel. V Artemidině podání se však zdálo, že nám smrt reálně hrozí, a to dost možná její rukou.

„Jakmile budete z lesa venku, můžete se přenést, kam chcete," dodala mimoděk Artemis, jako by nepředpokládala, že se toho dožijeme.

„Pokud se do rozbřesku vyhnete dopadení, stanete se členy Shromáždění smrti. Sami si pak vyberete partnery pro svou první misi. Pokud vás ale chytí, bude vašimi partnery dvojice Sparťanů, která vás ulovila."

Charón vycenil zuby. Augustus mi věnoval pokřivený úsměv a z očí se mu dál řinuly krvavé slzy.

Achilles si protáhl krk, až to křuplo – přes náhubek se z jeho tváře nedalo nic vyčíst. Patro na mě mrkl a arogantně se ušklíbl.

Artemis pozvedla svůj krvavý luk.

„UTÍKEJTE JAKO O ŽIVOT!“

To nám s Drexem nemusel nikdo říkat dvakrát. Otočili jsme se a sprintem se rozběhli do zledovatělého lesa.

2
LOVEC

CHARÓN

Peklo a Pes vedli naši loveckou skupinu tmavým lesem. Mezi zasněženými stromy sprintovali takovou rychlostí, že bylo z jejich kostí vidět jen rozmazané čáry.

Augustus běžel vedle mě.

Nebe se rozestoupilo a spustil se mrazivý liják, který pokryl každičký povrch vrstvou zrádného ledu. Byla to nebezpečná noc pro lov.

Bolely mě staré jizvy a poškozené klouby v mém zmrzačeném pravém koleni.

Prvního února mi bylo sedmadvacet, takže jsem věděl, že si se sňatkem musíme pospíšit, jinak bychom porušili manželský zákon. Alexis ale zmizela, jen co bylo po svatbě, a se mnou to od té doby šlo víc a víc z kopce.

Snažili jsme se ji najít a přivést zpátky – ale marně.

Jsi jen jedno velké zklamání.

Zachvátily mě temné vzpomínky.

Když mi bylo osmnáct, Artemis a Erebus mě přihlásili do SGS, aby předvedli sílu svého zázračného chlapce.

Já jsem je ale zklamal – nejvíc, jak jsem mohl.

Prohrál jsem.

Ležel jsem na rozpáleném písku, poražený a zlomený, a lapal jsem po dechu. Pravou nohu jsem měl zmrzačenou, z masa trčely kosti, a hruď jsem měl zbrocenou krví. Odplazil jsem se z arény a zhroutil se v kuloárech dolomitského kolosea.

Úpěl jsem bolestí, napůl v bezvědomí, napůl při smyslech, a čekal jsem na své rodiče.

Nikdo ale nepřišel.

Když jsem se z bezvědomí konečně probral, stála nade mnou Artemis a znechuceně si mě měřila. „Ty nejsi můj syn."

To bylo naposledy, co jsme spolu mluvili.

Abychom se před Olympany neztrapnili, naoko jsem do Artemidiny rodiny pořád patřil. Fakticky se mě ale zřekli.

Kdyby mě k sobě nevzal Augustus a nepomohl mi s přípravou na krucibl, nevím, co by se mnou bylo.

Nemysli na to.

Myšlenkami jsem se vrátil do přítomnosti.

Sklonil jsem hlavu a aktivoval svoje schopnosti. Cítil jsem, jak mi v hrudi drnčí ochranitelské pouto a já, aniž bych zpomalil, vstoupil do mysli svých dvou pekelných psů.

Mé smysly zesílily a les kolem mě se náhle rozzářil zelenou barvou – jejich očima jsem viděl i ve tmě. Zesílil i můj čich a do plic jsem natáhl vůni vanilkového kouře.

Stejnou vůni jsem vdechoval, když jsem před devadesáti devíti dny, dvanácti hodinami, třiceti minutami a deseti vteřinami jezdil jazykem po Alexisině jemné zlatavé kůži.

„Nedostanou se na mýtinu včas," upozornil mě nevzrušeně Augustus, zatímco očima pročesával les.

Augustus byl můj lovecký partner.

Náš vztah nebyl romantický. Vždycky jsme balancovali na tenké hraně mezi přátelstvím a bezvýhradnou oddaností – jenže až díky Alexis jsme si uvědomili, že můžeme mít obojí.

„Nemáte šanci vyhrát," pošklebovaI se nám za zády zvonivým hlasem Patro. „Alex vás nenávidí."

Do hajzlu s ním.

Kdysi byl pro mě jako bratr.

Patro se potutelně uchechtl.

To už dávno není pravda.

Augustus se zamračeně otáčel na Chtónské, kteří se nám lepili na paty. Z očí mu jako slzy kanuly kapky krve – to byla novinka.

Od té doby, co se naše pouto manželství ustálilo, byly naše schopnosti nevyzpytatelné. Sice zesílily, ale taky byly bolestivější.

Měli jsme teď všechno, co jsme si kdy přáli – a byla to muka.

Několik set metrů před námi jsem mezi stromy zahlédl dva černé pláště.

Snaží se vůbec?

Alexis a Drex se táhli jako hlemýždi. Byl to, do háje, jenom maraton – nic náročného.

V dálce se mihly zlaté rozcuchané kadeře.

Alexis se ohlédla přes pravé rameno, a jakmile mě uviděla, vytřeštila oči – jedno tmavé a druhé bílé.

Vtom se pouto mezi námi rozzářilo a hrudí mi projel elektrický výboj.

Alexisin obličej se zkroutil bolestí. Zavrávorala, otočila hlavu dopředu a jen taktak se vyhnula srážce se stromem.

„Dávej sakra pozor!" křikl jsem na ni. „Koukej, kam šlapeš."

„Jeho si nevšímej, moje *milá chráněnko*," zavolal na ni posměšně Patro. „Achilles a já jsme tady!"

Hermos cosi zavolal na Agátu a vzápětí jsem uslyšel cvaknutí pojistky.

Augustus se ohlédl a vytřeštil oči hrůzou. V tu chvíli se zdálo, jako by se čas zpomalil.

Lup. Lup. Lup. Lup. Lup.

Noční oblohu prozářily výstřely a ze stromů před námi odletěla kůra.

Drex se zapotácel.

V paži mu zůstaly vězet dvě kulky.

Alexis Drexe popadla za přední část tógy a táhla ho vpřed, zatímco se divoce proplétali mezi stromy.

Jejich náskok se snižoval.

Dvanáct metrů.

Patro něco zakřičel a Agáta mu stejným tónem odpověděla. Přes hučící vítr jim ale nebylo nic rozumět.

Alexis Drexe strhla k sobě a přehodila si jeho paži přes ramena. Napůl běžela temným lesem, napůl táhla Drexe za sebou. Kvůli ráně na jeho paži byla celá od krve.

„VYKAŠLI SE NA NĚJ!" křikl jsem na ni.

Alexis však Drexe chytila ještě pevněji a dál ho táhla lesem.

Ze zbraně vyšlehl další záblesk světla.

Lup.

Alexis se zakymácela, zavrčela bolestí a klopýtla. Pak se rukou dotkla svojí nohy a rukavice se jí zbarvila doruda.

Do vzduchu se vmísil pach železa.

Alexis popadla Drexe za zraněnou paži a ten zařval bolestí, jenže Alexis si jeho nářků nevšímala a dál ho vláčela skrz několik posledních stromů.

V Alexisině pravém lýtku byla zaklíněná kulka.

Oni.

Střelili.

Moji.

Ženu.

Augustus zahřímal.

Patro vykřikl.

V noze se mi rozhořela podivná bolest.

Ohlédl jsem se a uviděl, že Hermos, ta odporná Gorgona, drží v natažené ruce pistoli, v jejíž hlavni doutnají zbytky střelného prachu.

Hermos střelil moji ženu spartskou zbraní, kterou jsem *já sám* navrhl.

Moc dobře jsem věděl, co je zač. Všichni trenéři z rodu Afrodity byli Gorgony. Když byl Patro dítě, mučili ho pro zábavu. Byli to sadisti a jejich zacházení se na Patrovi doživotně podepsalo.

„Dostaň se k ní jako první!“ zakřičel Patro a Achilles, s náhubkem pokrytým ledem, zrychlil tempo.

Augustus s ním ale rychle srovnal krok.

Achilles a Augustus byli synové z rodu Área, takže byli rychlejší než ostatní Chtónští – jakmile se dali do běhu, zbyla z nich jen rozmazaná šmouha. Byli to netvoři, kterým bylo předurčeno vládnout strašlivou mocí.

Augustus dál kličkoval mezi větvemi stromů a z očí mu prýštily krvavé slzy. „Postarej se o Hermose,“ přikázal mi, „nebo s ním skoncuju… definitivně.“

Otočil jsem se a zastavil na místě. Vytasil jsem obě zbraně a z fleku vypálil.

Lup. Lup. Lup.

Hermos ani nemrkl.

Zasáhl jsem ho do hlavy – kulky mu proletěly okem, pusou a čelem a jeho mozek se rozstříkl všude kolem. Setrvačnost ho odmrštila na strom, od kterého se odrazil a přistál na ledu.

Těžkými kroky jsem došel k Hermosovu tělu a z hlavy mu skopl spartskou helmu.

Agáta klopýtavě zastavila a klesla vedle svého postřeleného partnera na kolena. „Co to do prdele bylo?“ zaječela.

Lomcoval mnou vztek.

„Střelil moji ženu.“

Agáta tiskla v klíně Hermosovu zkrvavenou hadí hlavu. Podoba její tváře se nekontrolovatelně měnila ze ženy na démona a zpět. „Taková jsou pravidla!“

„Ne když jde o moji ženu.“

Otočil jsem se k nim zády a dal se do běhu. Lov ještě neskončil.

Lilo stále silněji a zledovatělý déšť se tříštil o námrazu. Vzduchem pronikl zlověstný hukot.

Přede mnou se pohnuly stíny.

Když jsem se konečně dostal z lesa na mýtinu, všiml jsem si, že Drex leží na zemi stočený do klubíčka a drží si poraněnou paži. Průstřely se už začaly hojit.

Zvláštní.

Překročil jsem ho.

Alexis na mýtině kulhavě ustupovala vzad. Její zvláštní ochránce se krčil před ní.

Černou oblohu prořízl blesk a ozářil Alexisiny zmáčené kadeře.

Augustus a Patro se k Alexis pomalu přibližovali.

„Pojď s námi!" volal Patro přes burácející vítr. „Vždyť své manžely nenávidíš. *My* dva jsme tě nikdy nezradili. Ne tak jako oni."

Poppae a Nero se k Alexis pomalu plížili po jeho boku.

Augustus potřásl hlavou. „Neposlouchej ho – já ti pomůžu, *carus*." Poco se Augustovi choulil na zádech pod pláštěm – schovával se před nepříznivým počasím.

Achilles stál nehnutě uprostřed ledové plískanice a stoupala z něj pára. Paže měl překřížené na hrudi a sledoval Augusta a Patra, kteří se přibližovali k Alexis.

Plížil jsem se podél stínů stromů.

„My ti pomůžeme!" zavolal Patro a natáhl k Alexis ruku. „S námi je to jiné… nejsme jako ti dva."

Zahřmělo.

„Pozor na jazyk." Augustus střelil pohledem po Patrovi. „Mluvíš s *mojí* ženou."

Patro se chladně zasmál. „Mě by zajímalo, jestli se tenhle váš rádoby vztah jako manželství vůbec počítá… když jste nevěstu k sňatku donutili lstí a nátlakem?"

Augustus se napřáhl pěstí.

Achilles k němu přiskočil, rychlý jako blesk, a strčil Patra za sebe.

„Nehraj si se mnou," hrozil Augustus Patrovi ukazovákem. „Pokud jde o ni, nebudu se držet zpátky."

Oblohu proťal blesk.

Světlo se odrazilo od Achillova zledovatělého náhubku. Achilles mezitím vytasil lovecký nůž a přiložil jej Augustovi k hrdlu.

Z Augustových řas dál stékaly krvavé slzy a přimrzaly mu na tváři.

Navzdory bolesti v noze jsem se k Alexis plížil stále blíž.

Alexis si přitiskla ruce k hrudi a zavřela oči. Vypadala, jako by se na něco intenzivně soustředila.

V jednu chvíli stála na mýtině a v druhé byla pryč.

BUM.

Znovu se zablesklo.

Na hranici lesa se přímo vedle mě objevil oblak dýmu a v něm stála překvapená Alexis.

Nejenže se přenesla na krátkou vzdálenost – což bylo samo o sobě nebezpečné, protože by snadno mohla do něčeho narazit –, ale přenesla se přímo ke *mně*.

„Vždyť ses mohla napíchnout na strom!" Natáhl jsem se po ní a pod podrážkami mi zakřupal sníh.

Alexis se mi vysmekla, o krok ustoupila a narazila do stromu. Tvář se jí zkroutila bolestí. Když se přenesla, byla zraněná, což bylo samo o sobě mimořádně nebezpečné. Její rána krvácela ještě silněji.

„Pomůžu ti."

Alexis o několik kroků ustoupila.

Vykročil jsem za ní.

„Neměla by ses přenášet, když jsi zraněná. Mohla sis ublížit!" volal na ni Augustus z mýtiny. Rozběhl se k nám a Patro s Achillem se mu hnali v patách.

Alexis vyplašeně těkala pohledem mezi blížícími se muži a temným lesem. Zdálo se, že zvažuje svoje možnosti.

To by snad neudělala.

Když byli Sparťané zranění, nikdy se nepřenášeli několikrát po sobě. Hrozilo totiž, že ztratí hodně krve, zmrzačí se nebo přijdou o končetinu. Od přírody jsme měli silný pud sebezáchovy.

Alexis se zhluboka nadechla.

Tak asi udělala.

Instinktivně jsem po ní skočil a chytil ji za paži.

BUM.

Osaměli jsme.

Octli jsme se spolu na zelené travnaté louce.

Na květen bylo venku příjemně. Slunce se pomalu sklánělo k obzoru a na nebi zářily červánky.

Třicet metrů od nás se rozpínal les ohraničený plotem s ostnatým drátem, před nímž bylo na tabuli rudými písmeny vyvedeno „Armádní zóna Spartské federace – Titánům vstup zakázán."

Alexis nás přenesla do Montany. Když jsme ji tu s Augustem tehdy našli, přespávala venku pod zatracenou plachtou.

„Nemáš sakra vůbec žádnej pud sebezáchovy?" obořil jsem se na ni vyděšeně.

Alexis se mi vyškubla a zavrávorala.

Nejistě si servala zakrvácené rukavice a zírala na svoje roztřesené prsty. „Drex…" vyslovila sotva slyšitelně.

Zdá se mi to, nebo jí z rukou vychází slabá záře?

Alexis si ruce otřela o tělo – vmžiku zase vypadaly naprosto normálně.

„Vážně ses přenesla dvakrát za sebou? Co tě to napadlo? Chceš se snad zabít?" zavrčel jsem na ni.

Její pohled se zatemnil.

Řasy měla pokryté jinovatkou a divoké kadeře jí přimrzly k zarudlým tvářím. Z nohy se jí dál řinula krev a ona se kymácela, jako by měla každou chvíli omdlít.

Vztek a strach se ve mně mísily jako jedovatý koktejl.

„Podívej se na mě," poručil jsem jí.

Alexis se ode mě odvrátila.

V hlavě mi vířily temné myšlenky, do nichž se vléval pocit beznaděje. Má agresivita ji odháněla. Ne nadarmo mě ale považovali za nejlepšího lovce mezi svými vrstevníky – poznal jsem, když bylo potřeba změnit taktiku.

Musím být milejší – aspoň naoko.

Zhluboka jsem se nadechl, ztišil hlas a uvolnil držení těla. „Prosím… chci ti pomoct, dovol mi to."

Zapadající slunce zalilo její paličatý výraz růžovými paprsky.

Sejmul jsem helmu a nechal ji spadnout na zem. Potřeboval jsem Alexis přesvědčit, že pro ni nejsem hrozba (i když to nebyla pravda). „Musíme ti tu ránu na noze zaškrtit. Ztrácíš hodně krve."

Pomalu jsem si odepnul podpažní pouzdra se zbraněmi a nechal je spadnout do trávy. Černé lovecké tričko jsem si přetáhl přes hlavu a podal ho Alexis.

„Obvaž si to kolem nohy."

Alexis na moje tričko jen zírala.

„Tady – pomůžu ti." Klesl jsem před ní na kolena.

Bříšky prstů jsem se jí otřel o lýtko a moje tělo na ten letmý dotek okamžitě zareagovalo. Paží mi proběhlo mravenčení, z hrdla se mi dralo zasténání, ale ovládl jsem se. Tričko jsem Alexis ovázal kolem lýtka a zaškrtil jí ránu. Musel jsem si ale trochu přešlápnout, abych skryl bouli, která se mi proti mé vůli vytvořila v kalhotách.

Ovládej se, do prdele. Vždyť je zraněná, ty zvíře. Utáhl jsem tričko do uzlu, jak nejjemněji jsem dovedl.

„Díky," zašeptala Alexis zdrsnělým hlasem.

Led na jejích řasách začal tát a kapal dolů na moji tvář. Alexis mě pozorovala, ale z její tváře jsem nedokázal nic vyčíst.

Buch-Buch. Buch-Buch. Buch-Buch.

Srdce mi bušilo až v krku.

To bylo poprvé po několika měsících, co na mě promluvila.

Zrak se mi zamlžil – zamrkal jsem, abych se zbavil přebytečné vlhkosti.

Spoutej ji provazy. Rychle ji popadni – teď to nebude čekat. Hoď si ji přes rameno a přenes se s ní pryč. Připoutej ji k sobě.

Ztěžka jsem polkl naprázdno.

Ne. Dej jí na vybranou.

Přinutil jsem se uvolnit napětí v ramenou.

„Pojď… vrátíme se na základnu a tam tě pořádně ošetříme." Postavil jsem se zpříma a natáhl k ní ruku. „Přenesu nás zpátky."

Chovej se jako klaďas.

Alexis se zatvářila obezřetně.

Kruci, měl jsem ji popadnout, dokud jsem mohl.

„Proč – ne?“ Napjaly se mi svaly na krku a ze všech sil jsem se snažil ovládnout, abych na ni nevycenil zuby jako dravec.

Nečekal jsem, že mi odpoví.

Alexis trhla hlavou a upřeně se na mě zadívala.

Tváře měla poškrábané od větví a z ranek odkapávala krev. Rozcuchané kadeře trčely do všech směrů. Tvář se jí zkroutila pod přívalem temných emocí.

„Zradil jsi mě.“

Zavrtěl jsem hlavou a natáhl k ní ruku. „Ne – vzal jsem si tě, to je rozdíl.“

Alexisin hlas studil jako led. „Ublížili jste mi… jenom proto, abyste mohli posílit svou moc. Dostal jsi, co jsi chtěl? Stálo to za to?“

„Nerozumíš tomu,“ procedil jsem skrz zaťaté zuby. „Tak to nebylo. Ale Olympané… jejich utlačování…“

Alexis protočila oči a mávla rukou, jako by jí na tom, co říkám, vůbec nezáleželo. Na prstě se jí při tom pohybu protočil desetikarátový diamantový prsten, který jsme jí s Augustem darovali.

Neútoč na svoji ženu.

Trpělivě jsem k ní natáhl ruku. „Pojď se mnou.“

Nepokoušej se ji odvést násilím.

„Podvedli jste mě,“ odvětila Alexis drsně. „Sledovali jste mě, jako kdybych byla nějaké *zvíře*. Mučili jste mě svými zvrácenými schopnostmi –“

„TVOJE SCHOPNOSTI JSOU TEĎ TAKY SILNĚJŠÍ,“ rozkřičel jsem se na ni. Přestával jsem se ovládat. „Prober se. Na tebe by se manželský zákon taky vztahoval, princezno. Tobě naše dohoda taky přijde vhod – a já se snažím… snažím se být lepším mužem. Pro tebe.“

„NIKDY JSEM PO TOBĚ NIC NECHTĚLA!“ rozčílila se Alexis.

Musel jsem se kousnout do zaťaté pěsti, abych neřekl něco, čeho bych později litoval.

„Mrzí mě, že jsme tě podvedli… sledovali… unesli… donutili k sňatku. Změním se. Budu pro tebe lepší," vysoukal jsem ze sebe omluvu, jakmile jsem se konečně uklidnil.

„A t-ty useknuté končetiny v krabici?" zašeptala Alexis.

Přimhouřil jsem oči. „Co s nimi? Ti ubožáci na tebe hrabali proti tvé vůli. Co sis sakra myslela, že udělám?"

„*Cokoli* jiného!" odvětila Alexis. „Nečekala jsem, že je roztrháš na kusy!"

To mě rozesmálo. „To snad nemůžeš myslet vážně, Alexis."

Zalapala po vzduchu, jako by se jí špatně dýchalo.

Ještě jsem však neskončil. „Pořád nechápu, proč jsi odmítla ty šperky. Nebyly pro tebe dost dobré? Augustus povídal, že smrtelníci kdysi diamant naději obdivovali. Myslel si, že to oceníš. Nebo by sis přála něco lepšího?"

Alexis si zakryla ústa dlaní. Vypadala, že se dusí, a její tvář nabírala nachový odstín.

Uvolnil jsem napjaté svaly ve tváři. „Budeme pro tebe lepší –"

„T-tohle beztak není nic než fyzická přitažlivost," vyhrkla Alexis.

Zamrkal jsem.

Zmocnil se mě ledový hněv.

„Cos to… sakra řekla?"

Alexis zatnula zuby a zaklonila hlavu. Vzdorovitě zvedla bradu, i když jí po tvářích stále stékaly pramínky krve. Nehodlala před mým hněvem ustoupit. Kdybych nebyl tak vytočený, dost možná by to na mě udělalo dojem.

„Zopakuj to," poručil jsem jí tiše. „Jestli si troufáš."

Vycenila na mě zuby a v očích se jí zablýsklo. „Není to *nic* než fyzická přitažlivost."

Vrhl jsem se na ni.

3
KOŘIST

ALEXIS

Charónovy prsty se mi zaryly do kůže na pažích.

V Montaně se zrovna stmívalo a poslední sluneční paprsky vykreslovaly ostré rysy jeho zpropadeně pohledné tváře.

Tetování kostry zdobilo celou jeho pravou paži – začínalo na hřbetu ruky, táhlo se až nad rameno a končilo v místě, kde byla kůže poznamenaná krutými jizvami. Hruď měl Charón posetou kulatými jizvičkami.

Co se mu stalo? Nedovedla jsem si představit, jaká zrůda by dokázala takhle zřídit nesmrtelného Sparťana.

Charónův obnažený svalnatý trup byl potřísněný krví. Sklouzla jsem pohledem přes jeho vypracované břicho až k podbřišku. Od pupku dolů se mu linula cestička z tmavých chloupků, která se ztrácela pod lemem jeho vojenských kalhot.

Ne nadarmo považovali smrtelníci Chtónské za bohy – mělo to svůj důvod.

Ten důvod stál přede mnou.

Po tváři se mi rozlil ruměnec a nemohla jsem popadnout dech. Přece jen jsem asi nebyla asexuální – prostě se mi líbili potetovaní, násilní, machiavellističtí muži. *Osud horší než smrt.*

Snažila jsem se znovu najít svůj hlas a odvahu.

„P-pusť mě," zašeptala jsem.

Charónovi se nebezpečně zablýsklo v očích. „Nebo… co?" zeptal se posměšně.

Zhluboka jsem se nadechla, abych si urovnala myšlenky.

Lup. Lup.

Charón překvapeně zalapal po dechu.

Pomalu sklopil zrak k mým rukám, v nichž jsem držela spartskou zbraň, kterou mi daroval Hádes. Ze zbraně se kouřilo.

Charónovy rty se semkly do tenké čárky.

Netrefila jsem se.

Vteřiny přetékaly do minut, když jsme tam stáli a hleděli jeden na druhého – já (střelkyně) a Satan (naneštěstí nepostřelený).

Na louce panovalo děsivé ticho.

„Příště mař oběma rukama, *carissima*," řekl nakonec Charón zastřeným hlasem. „Musíš tu zbraň držet před sebou a mířit mi na trup."

Rozkročil se a gestem ruky předstíral, že mi zbraní míří na srdce.

„Prásk," zašeptal Charón a pohnul prsty, jako kdyby střílel.

Rozevřené rty měl umazané od krve.

Sebejistě se usmál. „Když se dostaneš do nesnází, musíš zpevnit lokty, aby tě zpětný ráz nevyvedl z –"

Vytáhla jsem taser, který mi dala Persefona, a bez váhání jsem stiskla černé tlačítko.

Byla jsem v nesnázích – můj manžel se choval jako pitomec.

Charón se svalil k zemi jako balvan. Svíjel se v trávě, žíly měl vystouplé a po těle mu přeskakovaly jasně modré elektrické záblesky.

„Dobrá." Vyrazil ze sebe Charón. „Práce." Zalapal po dechu. „To." Vydal hrozný přiškrcený zvuk. „Taky funguje."

Znovu jsem stiskla černé tlačítko ve snaze taser vypnout.

Místo toho jsem ale zvýšila napětí a Charón bolestně zavrčel.

Už jsem nevěděla, co mám udělat, abych taser vypnula, a tak jsem do něj praštila.

Charón se bezvládně svíjel na zemi a šklebil se na mě.

„Joooo!“ zakřičela Nyx, která se zrovna probudila a omotala se mi kolem pasu. „To je ono. Usmaž ho. S nepřáteli nemáme žádné slitování.“

Dělo se toho hodně najednou. (Vlastně samé špatné věci.)

Charón znovu bolestně zasténal a dál se převaloval na místě. Po napjatém těle mu pořád přeskakovaly elektrické výboje.

Nyx se mi omotala kolem krku. „Tohle je fakt sranda. Proč jsme to nezkusily dřív?“ zeptala se nadšeně.

„Tohle teda není sranda,“ zašeptala jsem zoufale. „Jak se ta zatracená věc vypíná?“

Znovu jsem do krabičky praštila. Charónovi se z hrdla draly čím dál úpěnlivější zvuky.

„Proč bys to vypínala?“ zeptala se Nyx zmateně.

Charón se převalil na záda.

Panebože.

Prsty zkroucenými křečí si z hrudi vytrhl jednu z elektrod – a spolu s ní i trochu kůže. Z rány vystříkla krev.

„Počkej… nezvedne se…“ zasyčela překvapeně Nyx. „Že ne?“

Charón se posadil a otočil se ke mně.

Vyjekla jsem.

Už se nesnažil skrývat svou nepříčetnost. Na bledé, téměř až průsvitné kůži mu pořád ještě tančily jasně modré výboje a v jeho očích se zračil příslib nevýslovných zvráceností.

Nejzdatnější lovec na světě se před mýma očima zvedl ze země.

„Ty kráso… on stojí,“ šeptla Nyx. „Jak to, že stojí? Vidíš to taky?“

Nechala jsem taser spadnout na zem a ustoupila o několik kroků zpátky. I když byla bolest v noze nesnesitelná, pustila jsem ji v tu chvíli z hlavy. Místo toho jsem obezřetně pozorovala Charóna, který stál nehnutě přede mnou a nechával se probíjet elektrickým proudem.

Potom si utřel jiskřící rty a po tváři si rozmazal čerstvou krev, která při kontaktu s jeho kůží zaprskala.

„*Carissima*," zavrněl výhružně a udělal krok ke mně. „Jestli sis chtěla hrát… stačilo říct."

Na jeho bledé kůži pořád tančily jasně modré elektrické záblesky. Vzduch byl prosycený štiplavým kovovým pachem.

Charónovi se zaťaly svaly na čelisti.

To bylo to jediné, co mě varovalo.

Skočil po mně.

Dlouhými prsty sevřel mou bradu a zvrátil mi hlavu dozadu. Při tom doteku mezi námi proběhla elektřina a moje kůže zajiskřila. Zůstala jsem stát jako přikovaná.

Uslyšela jsem prskání.

Charón se ke mně sklonil a jemně se svými rty otřel o moje.

Prsk. Přeskočila mezi námi jiskra a naše dechy se smísily v jeden.

Charón mi hbitým pohybem jazyka olízl krev ze spodního rtu. V místě, kde se o mě jazykem zlehka otřel, jsem cítila brnění.

Byl to ten nejjemnější dotek.

Rozžhavil jím kůži po celém mém těle.

„*Carissima*," zasténal Charón zmučeně.

BUM. „Co se to tu u Kronova království děje?" Augustův hluboký hlas prořízl ticho a vytrhl nás ze zasnění.

Oba jsme k němu prudce otočili hlavu – jako by nás přistihl při nějaké nemravnosti (což nebylo daleko od pravdy).

Augustus se zamračeně rozhlédl kolem sebe, jako by ho překvapilo, kde se objevil. Po chvíli obrátil svou pozornost zpátky na nás. Chvíli nás pozoroval, pak ale jeho překvapený výraz vystřídalo něco… nebezpečného.

„Kvůli mně nepřestávejte. Polib ji," přikázal Augustus sametovým hlasem Charónovi. „Hned."

Počkat. Co to řekl –

Charón sevřel moji čelist a tvrdě přitiskl svoje rty na moje.

Všude kolem se rozlétly jiskry.

Vklouzl mi jazykem do úst. Kousl mě do rtu – silně – a já zasténala. Zavrčel a náš dech se smísil.

Líbal mě divoce, hladově… Dotek jeho rtů byl náruživý a já se k němu na špičkách tiskla blíž. Potřebovala jsem víc.

Mezi našimi těly pulzoval proud a prskaly jiskry.

„To stačí," přikázal Augustus a Charón náš polibek přerušil, i když dál těžce oddechoval a prsty stále svíral mou čelist. Přitiskla jsem se k němu.

Mezi našimi rty přeskočila jiskra.

Přejela jsem si jazykem místo, kde mě ožehla.

Augustus si upravil kalhoty.

Někomu se naše představení očividně líbilo.

Poco vykoukl nad Augustovým ramenem, zaklonil hlavu a vyčítavě na mě zavřískal.

Jo, jsem tak trochu úchylná.

Ještě něco?

Charón držel mou bradu jako ve svěráku a jeho mozoly se mi zarývaly do kůže.

Zaklonil mi hlavu, takže jsem k němu vzhlížela.

„Chutnáš… lahodně." Hlas měl drsný – div na mě nevrčel.

Z elektřiny, která mi probíjela čelistí, mě bolely zuby.

Uběhla neskutečně dlouhá vteřina.

Srdce mi tlouklo jako o závod a tváře mi hořely. I tak jsem ale sebrala odvahu a zašeptala: „Není to nic než… fyzická přitažlivost."

Charón mou čelist pustil, jako bych ho opařila.

Vítězoslavně jsem se pousmála a ustoupila o krok zpět.

„Počkat… proč máš v břiše zapíchnutou elektrodu? Proč má Alexis na bradě vypálenou tvoji ruku?" Augustus na nás pohlédl, jako bychom přišli o rozum. (Což se možná i stalo.)

„Snažím se ji svést."

„Snaží se mě z-zabít."

Charón měl tu drzost tvářit se dotčeně.

Zavrtěla jsem hlavou. Nedokázala jsem najít vhodná slova.

Jak jsem mu měla vysvětlit, že jsem Karóna sejmula taserem, on mi to pak svou nabitou kůží vrátil a… mně se to líbilo?

Dělají zdravotnická centra Olympanů lobotomie?

Charónovy břišní svaly se napínaly v rytmu elektrického proudu, který jím ještě pořád pulzoval. Najednou mi vyschlo v puse.

Poznámka pro mě – jestli ano, musím se na ni objednat. Okamžitě.

Augustus si ztěžka povzdechl. „Charóne, zjevně je z tebe vyděšená. Uber trochu. Vždyť jsme o tom mluvili." Ukázal na mě. „Je postřelená a ztrácí hodně krve. Vypadá hrozně. Musíme ji dostat zpátky na základnu. Patro a Achilles se všude možně přesouvají, aby ji našli jako první."

Proč na mně mým mentorům tolik záleží?

„Jen se na ni podívej!" zakřičel Augustus.

Teď už to vážně přeháněl.

„To tys mu řekl, aby mě políbil," zamumlala jsem ironicky.

Augustovy oči se opět zalévaly krví. „Cos to řekla, moje *carus*?" otázal se něžně. „Musíš mluvit víc nahlas. Něco se ti snad… nelíbí?"

Otevřela jsem pusu, abych něco namítla, ale nevyšla ze mě ani hláska. S Charónem jsem se hádala neustále, jenže s Augustem to bylo jiné.

Obklopovala ho nebezpečná energie. Vyzařovala z něj autorita.

Toužila jsem po jeho uznání.

Bože, prosím, zabijte mě někdo, teď hned.

Charón zesinal, když se podíval na moje lýtko, jako by na chvíli zapomněl, že v něm pořád vězí kulka. Popadl druhou elektrodu, kterou měl zabodnutou v břiše, a oběma rukama si ji vytrhl, jako by to byla obyčejná tříska.

Oba kabely dopadly na zem. Pořád v nich probíjela elektřina.

„To se mi rozhodně líbilo," poznamenala Nyx.

Mně taky.

„Přenesu nás všechny zpátky," rozhodl Augustus. „Protože jsem sakra jediný, kdo zrovna nekrvácí."

Oba muži mě vyčkávavě pozorovali.

Bože můj.

Chtěla jsem Augustovi věřit. Chtěla jsem mu dovolit, aby mě přenesl zpátky do bezpečí.

Jsi silná, nezávislá žena.

Měla jsem ho poslechnout. Před několika měsíci bych to udělala. To bylo ale předtím, než mě zradili.

Připravila jsem se, zhluboka se nadechla a rychle se pomodlila k Bohu, ať to moc neodnesu… Přece jen na mě v záhrobí čekal Carl Gauss.

Pro pomstu není žádná cena příliš vysoká.

„Holčičko," obrátila se na mě Nyx. „Fakt si nemyslím, že bys měla –"

Augustus a Charón vytřeštili oči.

„*Domus*," zašeptala jsem a soustředila se na svůj domov. Na jeho teplo a lásku. Hlavou mi probleskla vzpomínka na Háda a Persefonu.

S křikem jsem se ponořila do temnoty.

V minulosti už jsem se přenesla hodněkrát, ale tentokrát byla bolest téměř k nevydržení. Něco bylo špatně. Moje končetiny se napínaly a kroutily, trhalo mě to na kusy všemi směry.

Přistála jsem na zádech. Zničené končetiny jsem měla rozhozené kolem sebe.

Kolem mého těla se zvedl oblak dýmu.

Všechno potemnělo.

Uslyšela jsem křičící ženu. *Jsem to já?*

Nyx se se zasyčením odplazila z mého krku. „Jsi v… holčičko?" Přestože mi přejela jazykem po krku, její hlas ke mně doléhal z dálky.

Svět kolem mě se točil a já se zakuckala.

Žaludek se mi zmítal v křečích. Přetočila jsem se na bok a celý jeho obsah jsem vyzvrátila.

„Musíš se… pohnout… pomoc." Z tónu Nyxina hlasu bylo znát, že si dělá starost. To jsme byly dvě.

Oči se mi zvrátily a jen tak tak jsem našla sílu dívat se před sebe.

Nízký skalní strop podpíraly ocelové trámy. Obklopoval nás těžký vlhký vzduch a na stěnách tančily stíny z pochodní.

„Holčičko, musíš se zvednout." Konečně jsem Nyxin hlas uslyšela zřetelněji.

Žena dál strašlivě naříkala.

Vydávám ty zvuky já? Nebo se mi to jenom zdá?

Nářek zesílil, což mě utvrdilo v tom, že to já nejsem.

Přetočila jsem se na ruce – vidění jsem měla rozmazané. Se zaúpěním jsem se vyškrábala na nohy.

Zvládneš to, Alexis. Jsi přece Sparťanka.

Shrbeně jsem se postavila a opřela se rukama o kolena. Slyšela jsem ženin křik a tlumené mužské hlasy pokřikující nadávky.

Chtěla jsem se rozhlédnout kolem sebe a pořádně si prohlédnout oba konce úzkého skalního tunelu, jenže z toho pohybu mi v hlavě bolestivě tepalo.

Na jednom konci tunelu svítilo světlo. *To musí být východ.*

Z druhého konce, který mizel v temnotě, se ozval výkřik. *Slepá ulička.*

Zvažovala jsem svoje možnosti, vlasy na zátylku se mi zježily hrůzou.

„Musíme odsud vypadnout – utíkej, Alexis. Hned," zasyčela na mě Nyx a sjela mi po noze na zem.

Zhluboka jsem se nadechla a navzdory bolesti jsem vrávoravě vyrazila vpřed.

Už jsem se rozhodla.

Nehodlala jsem dopadnout jako Ikarus, který skonal při útěku. Já svému konci půjdu vstříc.

4
NEJSTARŠÍ DĚDIC

AUGUSTUS: O 24 HODIN POZDĚJI, UTAJENÁ ZÁKLADNA SHROMÁŽDĚNÍ SMRTI, SIBIŘ

Neslyšně jsem proklouzl za roh a plížil se chodbou kupředu.

Poco zrovna spal a buclatými mývalími packami se mě pevně držel kolem lýtka.

„Našel jsem ji v bezvědomí ve sklepení našeho paláce na Krétě," líčil Hádes, zatímco přešlapoval přede dveřmi ošetřovny. „Přenesla se z Montany až do Řecka a vůbec nebrala ohled na to, že je zraněná… má štěstí, že není v kómatu."

Mluvil s Áreem – mým otcem. Zatímco Áres poslouchal, zubatá jizva, která se mu táhla přes ústa, se napjala a duhovky jeho očí orámovaly rudé prstence.

Při pohledu na něj se mi vybavila strašlivá muka. Každý člen rodu války musel mít zjizvenou tvář – Áres na tom trval.

Světla na chodbě problikávala a přemáhaný generátor hlasitě chrčel.

Zatímco jsem se plížil ve stínech, otočily se na mě všechny tři Kerberovy hlavy.

Zvířata vnímala chtónskou moc, která mi vyzařovala z očí, a jejich instinkty je varovaly, že jsem dravec, se kterým rozhodně není radno si zahrávat.

Hádes vůbec nezaznamenal, že jsem si s jeho ochráncem právě poměřoval síly. Naklonil se k Áreovi blíž a pokračoval: „Díky Kronovi, že jsem Alexis našel včas."

„Ano," odpověděl Áres a zdálo se, že každé své slovo pečlivě volí. „Je dobře, že… žes to byl ty, kdo ji našel."

Bolest se mi zabodávala do lebky jako ostrý nůž.

Kvůli mé chtónské síle mě celý život trápily migrény. Co jsme ale složili manželskou přísahu, ještě se to zhoršilo. Kdykoli jsem teď svoji schopnost použil nebo jsem cítil silné emoce, začaly mi téct krvavé slzy.

Má moc zesílila nejhůř, jak mohla – sám Kronos mě trestal za to, že jsem svoji ženu uvěznil v manželství.

Hádovi podivně zacukalo v obličeji.

Že by něco skrýval?

Dveře ošetřovny se rozletěly – ostré světlo zaplavilo chodbu – a vyřítila se z nich lékařka.

Její bílý olympský plášť zdobila Asklépiova hůl, starobylý symbol spartského léčitelství: kolem zářící hole byl obtočený had a v její horní části se rozpínala křídla.

Křídla symbolizovala bytosti, had Chtónské a hůl Olympany.

Starobylý symbol života a smrti byl potřísněný nepřirozeně zářivou krví, což mohlo znamenat jediné – nějaký Sparťan na ošetřovně silně krvácí.

Sevřel se mi žaludek.

Lékařka se Hádovi roztřeseně uklonila a vyhrkla: „Seženu pro ni od svých kolegů nejnovější olympskou mast, která urychluje hojení."

Hádes souhlasně přikývl a lékařka se přenesla pryč.

Olympské výzkumné laboratoře vyráběly spoustu záchranných zdravotnických prostředků.

Zadíval jsem se na písmena VSSL vyrytá na mé pistoli.

Tu zbrojní společnost založil Áres, tenkrát se však jmenovala „Nástroje smrti“ a vyráběla ostnatá kopí, kterým se říkalo *zabiják ještěrů*. Kořist se na nich před smrtí pořádně zmítala.

Jenže Áres odmítal vyrábět cokoli jiného, přestože se ostnatá kopí pro moderní způsob boje nehodila, a tak se vůdci zbylých chtónských rodů rozhodli, že vedením společnosti pověří mě.

Dědické právo bylo zakotvené ve stanovách společnosti, jenže Áres mi to stejně nikdy neodpustil. Ani to, že jsem společnost přejmenoval na VSSL.

Promnul jsem si jizvu na obličeji – kterou mi uštědřil on.

Dveře do sterilně bílé ošetřovny se s hlasitým vrzáním houpaly tam a zpátky. Uvnitř ležely na lůžkách dvě postavy napojené na pípající přístroje.

Do prdele.

Hermosova hlava byla schovaná pod silnými sádrovými obvazy. (To byla Charónova prácička.) Alexis ležela na lůžku na opačné straně místnosti a od hlavy po paty byla omotaná gázou. Polovinu tváře měla nateklou a pohmožděnou a její kůže měla pod neonovými světly nezdravě fialovou barvu. Alexisin podivný ochránce ležel na zemi vedle jejího lůžka a hlavu měl složenou na předních tlapách.

Třikrát po sobě se přenesla se střelnou ránou. A můžeš za to ty.

Měl jsem zasáhnout dřív. Měl jsem ji zastavit, ale nechtěl jsem ji do ničeho nutit.

Takhle zafačovaná by neměla skončit žádná žena, a už vůbec ne ta *moje*.

Alexis by měla být neustále chráněná… opečovávaná… rozmazlovaná…

Tvoje manželka se zranila pod tvým dohledem. Seš zatracenej ubožák.

Dveře se znovu zhouply a bolest v mojí hlavě zesílila.

„Co tu děláš?“ Hádův hlas prořízl vzduch jako výstřel ze zbraně a doprovázelo ho Kerberovo vrčení. „Tady můžou být jen vůdci. Jasně jsme vám řekli, abyste počkali v odpočívárně.“

Áres se na mě podíval a v jeho tváři se zračilo znechucení. Pak se otočil na patě a odešel pryč. Nechal mě tam s Hádem samotného.

Jdi do prdele, otče.

Hádes se postavil přede dveře a zatarasil vstup do ošetřovny.

Ani jsem si neuvědomil, že jsem k nim vykročil.

Natahoval jsem krk, abych tam mohl nahlédnout skrz malé okénko za Hádovým ramenem. „Proč vypadá… takhle?" zeptal jsem se třesoucím hlasem.

Generátor hlasitě zachrčel a všechna světla zhasla. Celá chodba potemněla. Zůstal jediný zdroj světla: šest Kerberových žlutých očí.

Hádes udělal krok ke mně.

Generátor hlasitě zarachotil a nazelenalá světla s bzučením naskočila, svítila však slaběji než předtím.

„Několikrát po sobě se přenesla se střelnou ránou," vyštěkl Hádes. „Malátná se potácela v našem sklepě a pak se obličejem napřed zhroutila na kameny. Kvůli přesouvání byla hrozně oslabená, takže se snadno pohmoždila."

Hádův hlas v sobě nesl zvláštní hloubku. Hádes vypadal téměř… provinile.

„Musím ji vidět." Ustoupil jsem do strany, abych měl na pokoj lepší výhled.

Hádes se pohnul se mnou. „Ona ale nechce vidět tebe."

Vyvalily se z něj úponky inkoustově černého dýmu a chodbou se rozlehl křik stovek hlasů: „*Jsi vrah. Zrůda. Nikdo by tě nikdy nemohl mít rád.*"

Každá mysl, kterou jsem kdy mučil, teď mučila mě.

Ze všech nejhlasitěji však zněl Alexisin jemný hlas. „*Nenávidím tě. Zneužil jsi mě. Nikdy tě nebudu milovat. Nikdy nebudeš můj manžel*."

Bolest v hlavě se už téměř nedala vydržet, a navíc se mi podlamovalo pravé koleno.

Ječení hlasů zesílilo.

„Už jsi mojí dceři ublížil dost," vyslovil Hádes nahlas to, co jsem si sám myslel.

Jeho moc se mi obtočila kolem krku jako smyčka a vysála z okolního světa všechno teplo. V chladném vzduchu se mi kouřilo od úst. Zmrzlé rty mi popraskaly, když jsem se je pokusil rozevřít. „Potřebuju být s ní."

Moje vidění se zhoršovalo.

„Ne – to, co *potřebuješ*, je se od ní držet dál," odsekl Hádes chladně. „Děláš Sparťanům jenom ostudu. Nebýt toho pouta mezi tebou a mojí milovanou dcerou… na místě bych tě vykuchal."

Odstrčil mě od sebe, až jsem hlavou narazil do zdi.

KŘUP. Bolest, která mě zaplavila, třeštění mé hlavy jenom umocňovala.

Kerberos na mě zaštěkal.

„Vypadni," poručil mi Hádes. „Okamžitě."

Musíš se k ní dostat.

Chtěl jsem něco namítnout, ale z rozevřených rtů mi uniklo jen bolestné zamručení. Věděl jsem, že se migréna každou chvíli zhorší a úplně mě oslepí.

„Nechtěl jsem jí ublížit," zašeptal jsem. „Záleží mi na ní a –"

„*Vypadni!*" zařval Hádes.

Na mramorové podlaze se rozezněl klapot podpatků. „Háde?" zavolala Afrodita z druhého konce chodby. „Poblíž Říma zaznamenali nezvyklou přítomnost Titánů. Artemis rozhodla, že to máš jít s Áreem prošetřit. Počkat… co má tohle sakra být? Proč nejsi v odpočívárně s ostatními, Auguste?"

„Zrovna tam mám namířeno," odpověděl jsem chraplavě.

Chtěl jsem počkat, až Hádes odejde.

Jenže ten můj plán prokoukl a ani se nehnul. „Okamžitě se odsud pakuj," poručil mi znovu.

Otočil jsem se a nejistým krokem zamířil zpátky tam, odkud jsem přišel.

Jeho mrazivá moc se hnala za mnou a zakusovala se mi do kotníků.

Jakmile mě přemohla migréna, obvykle jsem otupěl. Teď mě ale bolela každá kost v těle. Potácel jsem se vpřed – malátný a dezorientovaný. Narážel jsem do zdí a bolestně naříkal.

Z agónie mě vytrhlo tiché pískání.

Něco mě tahalo za nohavici.

Vrávoravě jsem se zastavil a zamžoural dolů.

Pod závojem zeleného světla jsem rozeznal Pocovu černo-šedou hlavičku, která ke mně vzhlížela, jako by se mi snažila něco říct.

Poco ke mně napřahoval rozevřenou černou packu a něčeho se domáhal.

„Nemám u sebe pamlsky," zachroptěl jsem.

Poco vycenil ostré tesáky a zavrtěl hlavou. Pak černou packu natáhl ještě výš, jako by na něco čekal.

„Já žádné pamlsky nemám." Chytil jsem se za hlavu.

Poco pískal hlasitěji a skrz naše pouto jsem vnímal jeho narůstající úzkost. Sepjal černé packy a pak jednu natáhl ke mně.

„Ach tak," zašeptal jsem.

Váhavě jsem se předklonil a nabídl mu svůj ukazovák. Poco mě za něj chytil, i když ho svojí malou packou nedokázal obepnout celý. Mírně za prst zatáhl a na svých chlupatých nožičkách mě vedl dál. Pomáhal mi udržovat rovnováhu.

Vlhkost mi zastřela vidění.

„Děkuju ti."

Poco zapískal v odpověď a naším poutem se rozlilo teplo.

Nikdo nedokázal pochopit, proč jsem se propojil s mývalem, a ne s některou z bestií šesté třídy, které žily v menažerii.

Ve Spartě se vyskytovaly stovky živočišných druhů, ale jen hrstka se jich dostala na škálu bestií, která byla vystupňovaná od jedné do sedmi. Do sedmé třídy spadali jen ti nejnebezpečnější tvorové.

Bestie sedmé třídy už prakticky vyhynuly. Sparťané měli přikázáno s nimi na místě skoncovat.

Nejnovějšími přírůstky do sedmé třídy byly Titáni a Týfóni.

Většina Chtónských se v menažerii spojila s bytostmi páté nebo šesté třídy, do které patřili nemejští suchozemští savci, útoční okřídlení Pegasové, tříhlaví psi (příbuzní Kerbera) a neviditelní draci, kteří hnízdili v tajných jeskyních.

Žádný z těch tvorů mě ale neoslovil. Zato si mě získal malý tvoreček, který visel na stromě a s nesmělým úsměvem se ke mně natahoval pro objetí.

Poco do žádné třídy nepatřil, ale to mi bylo jedno.

Byl dokonalý.

Poco mě pomalu vedl chodbou a vzhlížel ke mně s ustaraným výrazem ve tváři. Jeho černé prstíky pevně držely můj ukazovák, jako by se bál, že se mu ztratím.

Mývalové byli divocí, chytří a věrní tvorové.

Áres mě od narození poučoval o síle, moci a cti, zvířata přede mnou s vrčením utíkala a Chtónští mi jen připomínali mé povinnosti. Po tom všem bylo skvělé konečně najít pravého přítele.

Pocovi bylo jedno, že jsem nejstarší chtónský dědic. Nějakým zvláštním způsobem se mě jako jeden z mála zvířat nebál. Chtěl se jen mazlit a hrát si s mými vlasy.

Když mi je před lety spálil kolchidský drak, Poco celý týden probrečel, odmítal vylézt z postele a pořád dokola mi packami přejížděl po holé kůži na hlavě. Nejspíš to byl historicky první případ mývalí deprese.

Od té doby jsem si nechal vlasy narůst a kvůli němu jsem je nosil dlouhé.

Poco byl pro mě vším.

Zavraždil bych každého, kdo by se mu opovážil ublížit.

Poco mě dál vedl za ruku a švitořil.

Vrávoravě jsem se zastavil před známými kovovými dveřmi s rytinou dýky. Než jsem se stačil natáhnout po klice, chodba se opět ponořila do tmy.

Rozhostilo se ticho.

Uvědomil jsem si brnění na zátylku.

Když se generátor přetížil, obvykle hlučel. Teď ale nebylo slyšet nic.

Poco nervózně zavřískal.

Ticho prořaly zvuky sirén. Reproduktory na chodbě zapraskaly a rozeznělo se monotónní hlášení: „*Poplach... poplach... poplach*."

Bolest v mé hlavě začala tepat tak silně, že jsem se zlomil v pase.

Poco se vyšplhal po mém oblečení a chlupatým tělíčkem se mi zezadu přitiskl k hlavě. Zmateně jsem zamrkal.

Chvilku mi trvalo, než mi došlo, proč to udělal. Zakrýval mi packami obě uši, aby mě ochránil před tím drásavým zvukem.

Generátor zahučel a světla znovu naskočila, ale už nebyla zelená.

Byla zářivě červená.

Sirény houkaly dál a nad hlavami nám problikávala jasně rudá světla.

Poco mi pořád zakrýval uši. Ramenem jsem rozrazil kovové dveře a narazil přímo do něčího těla.

„Dostal ses k ní?“ spustil zběsile Charón, jen co mě chytil. „Je v pořádku? Co se stalo? Načapali tě vůdci? Proč se spustil poplach?“

„Ne,“ zašeptal jsem a odstrčil ho od sebe.

Potácel jsem se dál a Charón mě následoval. „Ne? To je odpověď na kterou otázku?“ naléhal. Jeho pekelní psi nás pozorovali z rohu místnosti a jejich kostlivá těla se objevovala a mizela.

I Charónova moc díky našemu poutu manželství zesílila.

„Vy dva se pro Alexis vůbec nehodíte,“ posmíval se nám Patro, který se s rukama překříženýma na hrudi opíral o zeď. „Pořád jí jenom ubližujete.“

Charón se na něj otočil a naštvaně zavrčel, na což mu Patro odpověděl úšklebkem.

Svalil jsem se na ošuntělou pohovku a nešťastně zasténal.

Koutkem oka jsem si všiml Drexe, který seděl na druhé straně místnosti a třeštil oči. Nad hlavou mu v malých kruzích poletoval ošklivý pták.

Poco na mě vylezl a schoulil se mi na hrudi.

Agáta se zvedla ze země a přes celou místnost si to namířila ke mně. „Viděl jsi Hermose?“ vyzvídala.

Poco na ni zasyčel a pokusil se ji kousnout.

Agáta před ním uskočila.

„Hermos je… v kómatu,“ zamručel jsem, zatímco jsem přemáhal nevolnost. „Celou hlavu má v obvazech.“

Agáta se otočila na Charóna a vyčítavě na něho namířila prst. „Jdi do hajzlu, fakt. Prostě jsi ho *musel* střelit, že?“

„Má štěstí, že ještě dýchá,“ odbyl ji Charón.

Agáta zavrčela.

Charón ji odstrčil a přistoupil ke mně. „Jak je Alexis? Je… v pohodě?“ zeptal se tiše.

Zavrtěl jsem hlavou.

„Samozřejmě, že není v pohodě,“ vysmíval se nám Patro z druhého konce místnosti. „Je provdaná za *vás*.“

Charón se na něj vrhl a pak se s vrčením dali do boje.

Černé prstíky mi opět přikryly uši.

Na druhém konci pohovky si Drex něco tiše mumlal pod vousy. Znělo to, jako by se modlil k Ježíši Kristu. *Tady ti Ježíš nepomůže. Tohle je Sparta.*

Poco zřejmě zapomněl, proč mi ty uši zakryl, protože si začal hrát s mým lalůčkem. Malý prstík mi zajel hluboko do ucha.

BUM.

Pootevřel jsem oči.

Uprostřed místnosti se v oblaku dýmu zjevil Achilles a u jeho nohou se krčili Poppae a Nero.

Charón a Patro se od sebe odtrhli a tvářili se provinile, jako by se před Achillem snažili zakrýt, že se zrovna rvali.

Achilles Patrovi rychle něco sdělil znakovou řečí a podal mu svitek, který držel v ruce.

Zatímco Patro četl, Achilles se svalil na pohovku vedle mě a vyčerpaně si třel spánky.

Mezi mřížkami náhubku měl prostrčenou nezapálenou cigaretu.

Drex na druhém konci pohovky ustrašeně kňoural. S Achillem jsme oba protočili oči a významně se na sebe podívali – *ten olympský nováček ve Shromáždění smrti nevydrží ani týden.*

Ztuhl jsem.

„Nech Alexis na pokoji,“ zašeptal jsem. Achilles byl můj poloviční bratr a stejně jako já byl vychován rodem Área. Jeho a Helenu jsem vždycky považoval za svoji nejbližší rodinu.

Achilles povytáhl obočí v posměšném úšklebku a jeho červené oči se potutelně zablýskly.

Natáhl jsem se k pouzdru se zbraní.

On udělal to samé.

Ten už není moje rodina.

Poco na Achilla zasyčel, ukázal na něj prstíkem a předvedl, jako že střílí ze zbraně. Charón ho to gesto učil několik měsíců.

Nero se s tichým vrčením připlížil k pohovce.

Letmo jsem na toho vlka pohlédl – Nero zastrčil ocas mezi nohy a vytratil se pryč.

„VŠICHNI POSLOUCHEJTE!" křikl Patro a mával kolem sebe žlutým svitkem. „Medúza… uprchla z Podsvětí." Hlas se mu třásl, jako kdyby zahlédl ducha. „Zavraždila dva Olympany – dva *nesmrtelné*."

Sirény jako by se rozezněly ještě hlasitěji.

Patro svitek otočil, aby si ho všichni mohli prohlédnout.

Celou plochu zabíral portrét Medúzy. Byla bledá a drobná a její oči byly proti útlé tváři disproporčně veliké. Stála za vězeňskými mřížemi, celá od bahna a od krve, a nepřítomně zírala před sebe.

Patro přečetl nahlas titulek: „Vyhlášeno pátrání: Zrůdná Medúza opět řádí na svobodě. Dva Olympané jsou po smrti. Pomstí se Chtónským, kteří ji uvěznili?"

Obrátil jsem oči v sloup.

Agáta se rozesmála.

„Jak to, že si z toho nic neděláte? Co s váma do prdele je?" Patro na mě tím svitkem vyčítavě namířil. „Teď po nás všech ta hnusná Gorgona půjde… měli jsme tu hadí verbež rovnou oddělat."

Agáta vykročila k Patrovi. „Máš snad něco proti Gorgonám, Patro?" zeptala se. „Protože to znělo skoro jako nadávka."

Patro se ušklíbl. „A co když jo? Jsou to agresivní temné bytosti, co se neumí chovat. Jsou to víc zvířata než –"

Agátě se z obličeje začala odlupovat kůže a v puse se jí zaleskly zuby ostré jako nože. „Být tebou, radši bych tu větu nedokončovala," přerušila ho, zatímco se měnila do své démonské podoby.

Pak rozevřela tlamu.

Achilles byl vmžiku na druhé straně místnosti a ochranitelsky se postavil před Patra.

Přikrčil se, jako by pod náhubkem taky cenil zuby. Zapálený konec cigarety žhnul stejně jasně jako jeho oči.

Poplašná siréna vřískala dál a blikající rudá světla je všechny halila do stínů.

„Nebojí se Medúzy, protože je zčásti Gorgona," řekl jsem.

Všichni se na mě otočili.

Pomalu jsem mluvil dál: „Když se Sparťané rozmnožují s bytostmi… můžou se u potomků projevit… recesivní znaky…, proto k tomu taky moc často nedochází."

„O čem to mluvíš?" zeptal se Patro a probodl mě zkoumavým pohledem.

„Někteří předkové v Artemidině rodové linii jsou fakt… hodně zvláštní," pokračoval jsem tiše, aniž bych se podíval na Charóna, jenž stál na opačném konci místnosti. „Medúza se nenarodila s chtónskými schopnostmi. Je sice Gorgona, ale vládne mocí Osudu."

Patro zalapal po dechu, upustil novinový svitek a ten dopadl na zem. „Tak *proto* se Medúzy všichni bojí?" zeptal se nevěřícně.

Drex zaskučel.

Patro se znechuceně ušklíbl. „Je to zrůda," vyštěkl a teatrálně se otřásl. „Hadí verbež obdařená mocí Osudu. Neměla by existovat."

Agáta protočila oči a usadila se na pohovku. „Jsi fakt hrozná konzerva."

„Ale prosím tě, nejsem jediný, kdo si to myslí," odvětil Patro.

Charón zíral nepřítomně do zdi.

Medúza byla jeho sestra.

Poco mi vylezl na hruď a jeho fousky mě šimraly na tváři, zatímco mi olizoval obočí.

„Díky, kamaráde," zašeptal jsem, i když jsem si nebyl jistý, jestli mi doopravdy pomáhá, nebo všechno jenom zhoršuje.

Poco zavrněl a vytrhl mi z obočí několik chloupků.

Rozhodně to zhoršuje.

Charón zvedl *Letopisy sokola* a posadil se vedle mě na pohovku. Pak svitek rozvinul a začetl se do další zprávy.

„Zajímavé," komentoval Charón při čtení. „Nějaký olympský lékař Sparťanovi úspěšně transplantoval lidské končetiny."

Zamručel jsem – to mě vůbec nepřekvapovalo.

Spartská fyziologie byla dokonale uzpůsobená přeměnám.

Dokázali jsme regenerovat měkké tkáně, třeba mozek, oči nebo orgány. Nedokázali jsme ale znovu vytvořit chybějící tvrdé tkáně, jako kosti a chrupavky. Pokud byla kost vážně zlomená, časem se sice zahojila, ale jen v případě, že většina úlomků zůstala pohromadě.

Chybějící končetiny jsme si nechat dorůst nedokázali, ale naše těla mohla přijmout cizí.

Biologie nesmrtelných byla vážně zvrácená.

Před tisíci lety bývalo dokonce tradicí, že si spartští vojáci nižších hodností odřezávali prsty, ruce, nohy od kotníků dolů, a někdy dokonce i celé nohy. Léčitelé je přišívali Sparťanům vyšší hodnosti, kteří o končetiny přišli v boji. Tehdy to byl nejvyšší projev úcty a cti, ale v dnešní době se ta praktika považovala za barbarskou.

A právem.

Poco tiše pískal, tleskal packami a dožadoval se Charónovy pozornosti.

Charón svitek odložil a otočil se na Poca. „Prásk," řekl a prsty předvedl výstřel ze zbraně.

Chvíli na sebe koukali a nic se nedělo. Pak sebou Poco žuchl, jako by bylo po něm. O tři vteřiny později s křikem vyskočil. Kožich měl celý rozcuchaný a prstíky imitoval dvě pistole, kterými mířil na Charóna.

Charón se sesunul na gauč, zavřel oči a vyplázl jazyk.

Poco nadšeně zavřískal.

Pak si ti dva plácli a hru na přestřelku zopakovali ještě aspoň tucetkrát.

Zavřel jsem oči a téměř okamžitě usnul.

BUCH.

Dveře se s rachotem rozletěly a já se s trhnutím probral. Přišlo mi, že jsem spal jenom chvilku, ale podle ciferníku na zdi to bylo několik hodin.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy ***Herkulova pouta*.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.